

и той игра първостепенна роль въ прискърбното туй събытіе. А Теофилактъ е святителствувалъ въ Охрида кадѣ края на XII и въ началото на XIII вѣкъ. Той е извѣстенъ съ многобройныѣ си списанія на гръцкый езикъ, отъ които нѣкои има преведены на славенскы; ный за сега ще споменемъ само двѣ отъ тѣхъ; *тълкованіе на Св. писаніе и предисловіе за Евангелието*, което са срѣща въ много старобългарскы рѣкописны евангелія. ⁽¹⁾

§ 36. Исторіята на богомилыѣ ⁽²⁾.

Въ X — XI вѣкове богомилската ересь бѣше доста распротранена между българыѣ; срѣщу нея са дигалъ много гоненія, които не само я отслабихъ, но още усиливахъ усърдіето на ересечителиѣ, какъто и тѣхното вліяніе. Во времето на тѣзи гоненія еретицыѣ крѣяхъ вѣрата си и лицемѣряхъ предъ властитѣ, но когато работата дохождаше до тамъ, щото трѣбаше да забранѣтъ убѣжденіята си, тогазъ еретицыѣ ставахъ много упориты. Съ своето строго нравственно поведеніе еретицыѣ богомилы имахъ голѣмъ успѣхъ между народа, който ги обичаше повече за туй, че тѣ възставахъ най-много противъ гръцкото вліяніе, което на онуй време бѣше голѣмо въ България. Освѣнъ калугеритѣ по мѣнастыритѣ, богомилыѣ имахъ привърженицы и между членовитѣ на най-личныѣ и богаты българскы фамиліи; но най-ревностны тѣхны послѣдователи бѣхъ женыѣ.

Отъ началото на XII-й вѣкъ срѣдоточіето на ересъта станъ Пловдивъ, отдѣто са распоstrани по сичката почти византійска Имперія, доро и въ Ца-

⁽¹⁾ За подробности гледай въ «Историч. прегледъ на българеката църква» отъ М. Дринова, Виенна 1869.

⁽²⁾ Глед. тукъ § 32, стр. 185.